

til Bevaringsstedet, og derfor er det, at det forekommer mig, at den numerende Regel om, at der skal holdes offentlig Skifte, naar der er umyndige Arvinger, er en naturlig Følge af Lovgivningens almindelige Grundsætninger, og at man ikke kan borttage denne Regel uden egenlig at borttage, om jeg maa sige, den Grundvold, hvorpaa vor Overformynderilovgivning er bygget. Smidkøbtid skal jeg jo villig indrømme, at der ved de Ændringsforslag, som Flertallet har filllet under Nr. 47 og 49, er gjort væsentlige Forandringer i den Bestemmelse, der indeholdes i § 74, Forandringer, sigtende til at opnaa en større Kontrol med, at de Umyndige ikke komme til at lide Skade ved, at Boerne blive udtagne til privat Skiftebehandling. Jeg betragter som en meget vigtig Forbedring i det oprindelige Lovforslag baade den Bestemmelse, at Boet altid strax skal registreres og vurderes, inden det udleveres til de private Arvinger, og tillige den anden Bestemmelse, at de Private, som dese Boet, ikke skulle have Lov til at skaffe og valte, som de ville, ved Delingen mellem de Myndige og de Umyndige, men, at dersom de ville overgive de Umyndige andre Effekter end rede Penge, eller hvad dermed kan fillles lige, skulle de erhverve Skifterettens Approbation derpaa. Det kan ikke negtes, at derved vil forhindres mange Misbrug, som ellers kunde forekomme, men saa mener jeg paa den anden Side ogsaa, at man maa sige, at, naar der gjøres saadanne Indskrænkninger som dem, der ville blive en Følge af Flertallets Bestemmelser og da navnlig af den sidst ommeldte, i de Privates Raadighed over det Bo, de have erholdt udleveret til Skifte, saa synes det, som om den hele Bestemmelse om, at de kunne erholde Boet udleveret, har overmaade liden Interesse for dem, idet deres Frihed med Hensyn til den private Arvdeling da er saa ringe, at de egentlig lige saa gjerne kunde lade Delingen blive i Hænderne paa den offentlige Autoritet. Jeg skulde derfor endog saa være tilbøielig til at mene, at den hele Bestemmelse i § 74, saaledes som den foreslaas modificeret af Flertallet, vilde blive overmaade lidt benyttet, hvis ikke den Omstændighed var tilstede, at man opnaaede en Formindstelse i Skiftegebyrerne ved at erholde Boet ekstraderet. Paa Grund heraf nærer jeg ingen Tvivl om, at Bestemmelsen i § 74, selv modificeret paa den ansøgte Maade, vil blive benyttet, men efter min Formening ogsaa ene og alene paa Grund heraf. Men er det Tilfældet, saa forekommer det mig ligesom det øvrige Mindretal, at det dog er et Spørgsmaal, om man ikke hellere end, ad denne Dmvei, om jeg maa sige, at skaffe de Paagældende en Vettelse i Skiftegebyret, burde gaa lige løs paa Sagen og træffe en Bestemmelse, hvorefter man formindstede Skiftegebyrerne, som ganske vist i mange Tilfælde falde haardt, og det ikke blot som anført af den Tale, der tidligere har ført Ordet for Mindretallets Forslag, i saadanne Til-

fælde som dem, hvorpaa der kan raades Bod ved en Extradition efter § 74, men ogsaa i mange andre Tilfælde. Det er forekommet Mindretallet, at det vilde være naturligere at gaa den direkte Vej, altsaa gaa lige løs paa en Nedsættelse af Skiftegebyrerne. Det var Mindretallets Hensigt i Udvalget at stille et Forslag i saa Henseende, og vi havde ogsaa udarbejdet et saadant Forslag. Vi frastaldt det imidlertid paa Grund af den høitærede Justitsministers Modstand derimod, men ingenlunde fordi det var vor Mening, at lade selve Sagen falde, paa ingen Maade; dertil kunde man efter selve den høitærede Ministers Ytringer aldeles ikke komme. Det var nemlig ingenlunde mod selve Realiteten af en saadan Nedsættelse, at han udtalte sig, og det frengaar jo ogsaa tilstrækkelig af, hvad han har udtalt her i Salen i Dag, at han paa ingen Maade er derimod. Man finder tværtimod, at det er en Reform, som er naturlig og rimelig; han vil være villig til at yde sin Hjælp til dens Gjennemførelse, og Udvalgets Mindretal kunde naturligvis ikke dølgge for sig selv, at det manglede de tilstrækkelige Forarbejder og Materialier for et saadant Forslag, naar det ikke nød Understøttelse fra den høitærede Ministers Side. Vi kom derfor til det Resultat, at man hellere maatte overlade det til Ministeren at tage Initiativet, naar han, som Tilfældet var, erklærede sig villig til at gaa ind paa Reformen. Det er derfor, at der ikke findes noget Forslag fra Mindretallet om en saadan Nedsættelse i Gebyrerne, som oprindeligt var paataent, men vi nære ikke mindste Tvivl om, at, hvis det høie Thing skulde vedtage vort Forslag under Nr. 48, saa vil dette paa ingen Maade medføre, at Raadet om en snarlig Gjennemførelse af Reformen skulde blive forringet. Jeg mener, at derimod borger tilstrækkelig dette, at der i Virkeligheden hverken hos Noget af Udvalgets Medlemmer eller hos den høitærede Minister har været den mindste Tvivl om Unskeligheden af Reformen. Jeg tror, at man kan være overbevist om, at den høitærede Minister ingenlunde vil lade en saadan formel Omstændighed som den, om et Ændringsforslag, der egentlig gaar ud paa noget ganske Andet, bliver vedtaget eller ikke, saa nogen Indflydelse paa, hvor hurtigt denne Reform vil blive gjennemført. Hvor enig jeg end altsaa er med alle dem, der mene, at en Nedsættelse af Skiftegebyrerne er en ønskelig Reform, saa tror jeg dog ikke derfor at burde lade mig afholde fra at stemme for det Forslag, der her er filllet af Mindretallet, og som, efter hvad jeg har anført, forekommer mig at være det principrigtigste.

Justitsministeren: For at forebygge en Misforstaaelse vil jeg bemærke, at, naar jeg, saaledes som det meget ærede Medlem, der nu havde Ordet, hentydede til, har udtalt mig imod den Løfte, der er fremkommen, om allerede nu i den